
Bezhlavě kupředu, někdo se přidá

Bezhlavě kupředu, někdo se přidá

Týden neklidu měl upozornit na problémy vysokých škol. Co si o výsledku myslí někteří z organizátorů?

Skupinka studentů z olomoucké Univerzity Palackého (UP) rozčeřila poklidné vody českého vysokého školství. Ve spolupráci s nadšenci v dalších městech uspořádali největší studentské nepokoje od listopadu 1989. Co si myslí ti, kteří zorganizovali Týden neklidu, a proč se vůbec do protestů zapojili?

Třidvacetiletá Lucka Trávníčková je jednou z hlavních postav současné studentské revolty. Sama ale říká, že se tiskovou mluvčí Týdne neklidu stala v podstatě náhodou.

"Spolupracovala jsem na předchozí akci nazvané Pohřeb českých vysokých škol. Často mě spolužáci odkazovali na novináře, ať prý to s nimi vyřídím. Nevím, jak je to napadlo, ale jak je vidět, asi mi to zůstalo," přiznává usměvavá rusovláska. S protesty dosud žádné zkušenosti neměla, pomáhala jen s přípravou dětských táborů nebo školních akcí. "Přišla jsem loni v listopadu na setkání organizátorů a po něm jsem řekla, že není vhodné, aby se protesty konaly na Mikuláše. Řekla jsem, že by nikdo nepřišel, a od té doby jsem zkrátka v týmu," vysvětluje Lucka, která na olomoucké "fildě" studuje angličtinu a po skončení školy by chtěla pracovat jako tlumočnice. "Od některých lidí jsem slyšela poznámky typu, ty chceš do studentské komory, ty si tady buduješ kariéru a tak dále. Není to tak úplně pravda, ale rozhodně budu ráda, když si některé kontakty udržím," vysvětluje.

Své aktivity v rámci protestů si hodlá napsat i do životopisu. "Nejsme žádní vandalové, kteří dlažebními kostkami rozbíjejí výlohy, takže se nemám rozhodně za co stydět. Navíc mi těch pár posledních měsíců dalo rozhodně víc než několik let studia managementu," říká s přesvědčením novodobá revolucionářka. Přípravu protestů si nedokáže představit bez moderní techniky. "Nevím, co bychom dělali bez mobilů, internetu, počítačů a tiskáren. Klobouk dolů před těmi, kteří i bez toho dokázali udělat revoluci," nešetří tisková mluvčí obdivem.

"Tvrdé jádro" olomouckých organizátorů tvoří podle Lucky tři pedagogové a jedenáct studentů. Jedním

Týden

z těch nejaktivnějších je čtyřidvacetiletý Pavel Bednařík, student filozofie a filmové vědy.

"Dalo by se říct, že jsem takový veterán protestů. Na jejich přípravě se podílím už od roku 2001, kdy se začala organizovat akce Poprava vysokých škol," popisuje Pavel.

Pozitivním příkladem je mu po celou dobu jeden z vyučujících. "Ten se od samého začátku aktivně podílí na organizaci nepokojů a povzbuzuje nás. Musím ale přiznat, že téměř polovina naší katedry patří k oporám týmu," usmívá se sympatický revolucionář. Protestní akce byly podle něj jedinou možností, jak upozornit na problémy na univerzitě.

"Nelíbí se mi, že vysoké školy musejí kvůli tomu, aby měly peníze, přijímat více studentů. Většinou je to na úkor jejich kvality a často sem tak přicházejí i lidé, kteří si chtějí obor takřikajíc odstudovat, lehce přijít k diplomu a jít pryč," zdůrazňuje Pavel, který je mezi organizátory takový "kluk pro všechno". Jeho úkolem byla především propagace akce, měl na starosti plakáty, jejich vylepování a zároveň koordinoval filmové projekce. "Vždycky řeknu nahlas to, co si myslím. Sám pro sebe jsem si už obhájil, že nejsem výlučný. Snažím se ale, aby se studenti nebáli veřejně prezentovat své názory. Snad se i v tomto ohledu brzy dostaneme na úroveň běžnou ve vyspělé Evropě," vyslovuje své přání.

Skloubit učení s protesty jde těžko

V některých případech lze podle Pavla organizaci protestů spojit s přípravou do školy jen stěží. "Někteří kamarádi nemají na svých katedrách takovou podporu a doplácí na to určitě víc než já. V žádném případě se nechceme vymlouvat na to, že děláme revoluci, a ani by nám to neprošlo, nároky zůstávají stejné pro všechny bez rozdílu," upřesňuje.

Nezanedbávat školu se snaží i Lucka. "Moc se mi to ale nedaří, rozhodně totiž nepatřím k žádným hvězdným studentkám," přiznává. Hned jak skončí s demonstracemi, se podle vlastních slov konečně pořádně vyspí a vrhne se stejným revolučním tempem na učení.

"Byla bych nerada, kdyby si někdo říkal: ona dělá revoluci a kašle na školu," upozorňuje Lucka. Ne všichni vyučující i spolužáci si podle Pavla uvědomují, že se teď rozhoduje o dlouhodobé perspektivě vysokého školství. "Zklamala nás účast studentů i pedagogů, mysleli jsme si, že jich bude mnohem víc. Pro spoustu lidí to zřejmě byl impuls pro další volno navíc," posteskl si jeden z hlavních organizátorů.

Většina organizátorů a účastníků je podle Pavla z řad studentů filozofické fakulty. "Ta má k takovým projevům nespokojenosti tradičně nejblíže, zároveň je situace na humanitních oborech asi nejvíce alarmující. Z ostatních fakult nám pak pomáhaly především spřízněné duše, které nám fandí," poznamenává. Fungování týmu srovnává s počítačem. "Hardware tvoří lidé, kteří jsou jako myši dobrovolně chyceni do pastí zvané vysoká škola. Odolnost a stabilita pevného disku podle něj závisí na tom, jak jednotliví lidé do týmu přicházejí a odcházejí z něj. "Software jsou jedinci, kteří k počítači přijdou a řeknou si, že je něco v nepořádku a že by vlastním přičiněním chtěli něco změnit. Prostě něco v duchu hesla: Bezhlavě kupředu, snad se někdo přidá," vysvětluje.

Akce měla probudit veřejnost i politiky

Největší nedostatek současného systému vidí Pavel na úrovni pedagogů. "Nelamentuji sice během výuky, protože ta má vždycky přednost, my ale přesto poznáme, že je existenční situace trápí," komentuje současný stav. Mezi akademiky jsou však podle Lucky i lidé, kteří revoluční nadšení příliš nesdílejí. "Myslím tím především generaci, která byla zvyklá držet ústa a krok, ti se opravdu nezapojují. Po nikom jsme nechtěli nic víc, než aby se přišli na naše akce podívat, a tím aby nás podpořili. Ale i to bylo některým zatěžko, každý ať si to pak přebere sám," posteskla si Lucka. Všichni v týmu věří, že se podaří protestní akcí něco změnit.

"Chtěli jsme vzbudit neklid jinde než mezi organizátory, tedy ve veřejnosti a mezi politiky. Snad se nám to podařilo," říká Pavel a jeho kolegyně dodává. "Tak naivní, abychom si mysleli, že se probudíme den po demonstracích a všechno bude jinak, ale nejsme. Uvědomujeme si, že spousta našich požadavků je v současné době nerealizovatelná. Doufám však, že snad nebudeme muset dlouho křičet, aby vláda konečně přijala závazné prohlášení, že se situace začne řešit a změny se projeví už v rozpočtu na příští rok," doufá olomoucká studentka.

Týden neklidu podle ní ale druhého dubna neskončil. "Budeme kroky našich politiků sledovat, a pokud se nic nezmění, vyjdeme na podzim do ulic znovu," slibuje Lucie.

Stránka vzniká ve spolupráci s redaktory studentského serveru Academica